

per una alternativa nacional i de classe

Ha arribat el moment que convergim: les forces progressistes, els sindicats i partits de la Classe Treballadora, les organitzacions populars, els moviments socials, les plataformes ciutadanes, tots els qui compartim l'aspiració d'una societat justa, igualitària i democràtica. Cal que ens unim, sense renunciar a les nostres particularitats, cal que ens trobem en un front comú, per defensar un programa de la majoria treballadora per a la majoria treballadora: un programa d'alliberament nacional i de classe.

Els i les comunistes demostrem dia a dia, en tots els fronts de lluita, el nostre compromís amb la unitat de la Classe Treballadora: des dels centres de treball, des dels nostres pobles i barris. Estem a peu de carrer, plantant cara als desnonaments. Estem a les portes d'empreses i fàbriques, denunciant els acomiadaments i les retallades de drets. Estem a a les portes de les entitats bancàries, denunciant l'especulació i el robatori. Som a les assemblees veïnals, organitzant la solidaritat i l'ajuda mútua. Lluitem des de cada hospital, des de cada CAP, denunciant les retallades criminals. Lluitem des de les escoles i les universitats, defensant l'educació pública i la igualtat d'oportunitats. Se'ns pot trobar a cada barricada, defensant la dignitat de l'ésser humà davant la tirania despòtica de les corporacions capitalistes. Els i les comunistes formem part de la immensa mobilització social que s'estén en diferents fronts com un clam general de protesta contra la tirania i la injustícia.

Tanmateix, no n'hi ha prou amb la protesta per a canviar les coses: cal construir una alternativa. Cal una alternativa unitària en la que confluïm tots els sectors i que sigui capaç de reunir la societat en un front comú. L'èxit o el fracàs d'aquesta alternativa dependrà en bona mesura de la capacitat de la Classe Treballadora per articular un programa polític intel·ligent i equilibrat: prou obert per a trobar el recolzament de la majoria i prou ambiciós per a superar el capitalisme. Els i les comunistes considerem que cometen un error aquells sectors de la Classe Treballadora que sabotegen els diferents processos de confluència social en marxa, tot defensant un programa innegociable de màxims i una suposada puresa ideològica o democràtica. Però pensem també, amb la mateixa rotunditat, que s'equivoquen els qui defensen una unitat de l'esquerra a qualsevol preu, al voltant d'un programa de mínims, desproveït de tota ideologia de classe i sense cap voluntat real de ruptura amb l'actual estat de les coses. Els i les comunistes treballem per una àmplia majoria, però per una majoria que trenqui amb l'actual model econòmic, polític i social: per una alternativa nacional i de classe!

Comité Central del 18 de gener del PCC

El Comité Central del 18 de gener va debatre i aprovar l'informe que el secretari general del Partit, Joan Josep Nuet va presentar en nom del Comitè Executiu. Van haver-hi 26 intervencions. L'informe va ser aprovat amb un vot en contra i dos abstencions. El Comitè Central va recordar i expressar les seves condolences per les famílies i amics dels camarades Josep Sàrria Miravall i camarada Cecilio Bonilla morts recentment.

A la reunió del Comitè Central va tenir una emotiva intervenció una representació del Comitè de Vaga de Panrico, que amb 100 dies de vaga en la planta de Santa Perpètua representa una de les vagues més llargues i històriques de Catalunya. Es va fer una crida a participar en el judici del 13 de Febrer a Sabadell contra aquest Comitè al que l'empresa reclama 8 milions d'euros per considerar que la vaga es il·legal. Es tracta d' un judici contra el dret de vaga, un dels drets fonamentals dels treballadors. El PCC crida a la presència i suport de tota la seva militància el dia del judici. Els membres del Comitè Central van fer una aportació econòmica i solidaria a la caixa de resistència dels companys de Panrico.

l'informe al Comitè Central incorpora les informacions sobre la Trobada Internacional de Partits Comunistes de Lisboa i del 4t Congrés del Partit de l'Esquerra Europea, i es centra en els elements de crisi i mobilització de resistència i alternativa, el pròxim cicle electoral i de mobilització política que va del Maig de 2014 amb les Eleccions Europees, la convocatòria del referèndum del 9 de novembre i les generals de Novembre de 2015, amb la, i el procés d'Unitat Comunista.

L'informe recull que cal promoure un nou cicle de mobilització amb articulació de factors socials i laborals, democràtics i nacionals, amb una alternativa de drets socials, econòmics, democràtics, culturals i nacionals, per seguir sumant les mobilitzacions diverses per aspectes concrets però que en el seu conjunt qüestionen l'ordre establert que sustenta les polítiques neoliberals, recentralitzadores i antidemocràtiques.

El PCC segueix apostant per forçar amb la combinació de la mobilització i l'alternativa política una Ruptura Democràtica que obri un debat constituent per Catalunya, Espanya i Europa i permeti una recomposició en clau dels interessos de la classe treballadora i els sectors populars. La tendència contrària es la d'apuntalar la Monarquia i el bipartidisme a Espanya, l'actual entramat financer-institucional de la UE i l'hegemonia del nacionalisme conservador a Catalunya que, tots ells, accepten les claus bàsiques del capitalisme financer i es seves expressions de polítiques neoliberals, l'austericidi i les retallades.

Les eleccions europees son claus en l'inici d'un cicle electoral que ha de concretar una part molt important de la politització de la mobilització dels darrers 6 anys. Cal derrotar majories de dretes ja que tenen gran capacitar

deconstituint. Cal reforçar el projecte alternatiu per Europa, una altra Europa dels treballadors, la ciutadania i els pobles. Europa Social, Sostenible, Democràtica.

Cal tenir en compte la importància del procés a Catalunya per aconseguir la Consulta el 9 de novembre, com a factor de suma a les lluites socials que qüestionen l'ordre econòmic, polític i social del bipartidisme i de les polítiques neoliberals. La resposta a la Pregunta requereix ser conseqüents amb la dimensió política i social del Nou Espai que volem construir i dins una estratègia continuada, també, pel foment del Federalisme de Lliure adhesió. El Nou Espai esdevé un salt qualitatiu dins l'estratègia del PCC per la construcció del Front D'Esquerres que ja el partit va proposar al febrer de 2012. El Nou Espai es un instrument al servei de la revolució democràtica que plantegem els comunistes (línia d'aprofundiment democràtic com a camí al socialisme expressada al 8è Congrés del PCC) que posa les institucions i l'economia al servei de les persones. En aquest sentit el PCC

crida a la participació de la seva militància a la Assemblea Oberta del 1 de Febrer a la antiga fàbrica Fabra i Coats de Barcelona, al històric barri de Sant Andreu del Palomar.

Sobre l'Unitat Comunista. Cal una concreció del calendari de la Unitat Comunista. Proposem un Congrés d'Unitat el 12 i 13 de Juliol de 2014. Cal tenir ja un nou partit comunista unit per afrontar en millors condicions els debats estratègics d'aquest transcendent calendari polític i els moments de la concreció de l'alternativa.

El PCC crida a la participació dels i les comunistes que no militen no en partits, en el procés, en convocatòries obertes amb els mateixos. El PCC vol fer participar ja aquets i aquestes comunistes de forma regular a les reunions de les cèl·lules, trobades i als òrgans de direcció com el CC.

El PCC concreta un calendari de fites claus pels propers mesos: 25 Gener Consell Nacional EUiA; 1 Febrer l'Assemblea Oberta, del "Nou Espai"; 8 Febrer. Conferència Model d'Estat IU; 15 Març Acte Central Entrega Carnets PCC, Avant núm 1000, 10 anys sense Josep Miquel Céspedes; 25 Maig Eleccions al Parlament Europeu. A més de les convocatòries puntuals que es donin aquestes pròximes setmanes; proposta segona quinzena de juny Congrés del PCC. Segona quinzena de juliol Congrés d'unitat comunista (proposta). Altres dates a la tardor de 2014 Consulta o eleccions a Catalunya; Eleccions Municipals a la primavera de 2015, i generals a la tardor.

Carbó per Gallardón

Un article de Maribel Nogué i Felip

Independentment de com, en el decurs dels temps, les diferents civilitzacions i cultures commemoren la festa de Reis, aquests Mags són coneguts per la seva saviesa i la seva generositat.

Els coneixen a fons la bona voluntat de la majoria de la gent i són sensibles a la sana innocència i la il·lusió que representa la infantesa. També són conscients del rol alligador que se'ls hi ha donat i estan legitimats per portar carbó als qui no s'han portat bé. Tot plegat embolcallat de la veritable màgia que envolta una nit que pren multitud de formes a cada indret d'arreu del món.

La grandesa de la maternitat

Estava anunciat, però com un insult a la extraordinària aportació que fan les dones a la societat -oferint el seu cos a la grandesa de la maternitat- el govern del PP aprova, sense consens social, una llei que relega les dones a un mer objecte de reproducció de l'espècie, negant-los el seu dret més elemental com a persones, el que suposa poder decidir sobre la seva pròpia vida. A partir d'ara seran persones o institucions alienes a ella mateixa les que hauran de decidir sobre el curs de les funcions vitals del seu cos i, amb aquesta mesura tutelar, un control sobre la seva mateixa vida.

La ultra dreta felicita Rajoy

No és d'estranyar que personatges com ara el President de l'Iran felicitin el govern de Rajoy per la seva valentia... o que, a França, Le Pen que digui que "el projecte de llei sobre l'avortament espanyol prova que es pot intervenir en la matèria amb mesura, intel·ligència i cura en relació del respecte a la vida", ja que són bons exponents de la dreta més retrògrada impregnada d'una misogínia esfereïdora....

Abús de poder, diuen a Europa

Per altra banda a Londres, i en un article titular "abús de poder", The Times afirma que les proposades restriccions sobre l'avortament a Espanya empitjoraran la salut de les dones i la vida de família, i cita Edmund Burke quan argumenta que "els esquemes molt plausibles, amb començaments agradables, tenen sovint conclusions lamentables i vergonyoses" però que, en el cas del govern conservador de Mariano Rajoy a Espanya, està donant un toc modern a aquesta màxima endurant rigorosament les lleis d'avortament del país.

Qui ho pugui pagar, a Londres, i qui no el risc de la clandestinitat

Si finalment entra en vigor l'esborrany de la nova llei aprovat pel govern del PP, el 91 % de les 112.390 dones que varen interrompre el seu embaràs l'any passat no ho podrien fer i

haurien de dur a terme la seva complicada decisió com sota el franquisme, és a dir, viatjant a Londres o a França si és que tenen mitjans econòmics, ja que hi ha unes lleis similars a la que es va aprovar a Espanya l'any 2010. O sigui, que les dones que no disposin d'un pressupost entre 550 i 700 euros (depenent de si és farmacològic abans de les 9 setmanes o de si es fa servir anestèsia general) més gairebé uns altres 100 pels anàlisi, proves i la visita ginecològica corresponent, sense comptar el cost del viatge i les despeses d'allotjament (mínim un parell de dies perquè es requereix un dia de repòs posteriorment), resten avocades a la clandestinitat posant en risc la pròpia vida, o condemnades a tirar endavant en unes circumstàncies no desitjades que es podien haver evitat. Segur que, per tancar algunes "vergonyes" dels propis, els qui promulguen aquestes mesures i lleis han facilitat la interrupció voluntària d'algun embaràs no desitjat. És clar, la seva butxaca els ho permet: Hipòcrites!!!.

La Generalitat de Catalunya va aprovar un decret el 1936

Un altre sentit ben diferent de glossar la grandesa de la maternitat, protegint-la, és la que va aprovar la Presidència de la Generalitat de Catalunya un 25 de desembre, el del 1936. El decret d'interrupció Artificial de l'Embaràs autoritzava la interrupció de l'embaràs durant els tres primers mesos per motius terapèutics, eugènics o ètics.

Aquesta mesura formava part d'una

reforma més general que havia d'incloure els contraceptius i la atenció obstetricoginecològica. L'avortament havia de ser efectuat en centres sanitaris dependents de la Generalitat de Catalunya amb un equipament adient, i després d'un examen mèdicopsicològic de la sol·licitant.

Voldrem també independència per desmarcar-nos de la Llei Gallardón?

Que faran els qui manen avui a la Generalitat?. Faran servir també un criteri d'independència per desmarcar-se dels dictats que, de la mà del feixisme més recalcitrant de la FAES, i que el PP subvenciona, ens van imposant a passes gegantines? O només volen disposar de més diners per continuar amb la seva política de desmantellament de serveis públics per privatitzar-los, mentre que els drets humans -per exemple els de les dones- els hi importa un rave?. Per pensar-hi...

Etapes del catalanisme i República catalana en el moment present (II)

Un article de Carles Masip. (Podeu llegir la primera part en el número 995 de l'Avant)

Però per a la consecució d'aquesta República catalana, primerament, la classe obrera i el seu partit comunista havia necessàriament de prendre la bandera de la lluita pels drets nacionals de les mans de la burgesia i la petita burgesia.

Aquesta tasca històrica no va ser més que una quimera fins a la unificació de totes les organitzacions socialistes i comunistes catalanes en el PSUC, partit únic de la classe obrera, que va donar un impuls tremend a aquest procés, consolidant-se durant el període de la guerra i reafirmant-se durant els llargs anys de dictadura feixista. Comorera resumeix tot aquest procés afirmant que: «El PSU de C (...) prengué en les seves mans la bandera nacional (...) el moviment nacional de Catalunya és avui una part del moviment obrer català, una part indissoluble del problema de la revolució proletària del nostre país. Hem arribat a la darrera etapa i el moviment nacional català no és ni serà ja un instrument en mans de la burgesia, amb el qual especulava i jugava per obtenir els seus fins de classe». Les línies precedents, no van ser en cap cas un joc de paraules retòric, i així la història va demostrar-ho. Mentre que al País Basc, durant tot el transcurs del conflicte bèl·lic —i els seus anys precedents—, el moviment obrer i els comunistes —així com els socialistes— van ser incapaços d'incorporar la lluita nacional al seu programa polític i accionar diari, l'hegemonia ideològica i política del moviment nacional va recaure sempre en mans de la burgesia i la petit burgesia basca; situació que s'allargaria durant tot el període de resistència antifranquista i clandestinitat i que comportaria, de manera directa, l'aparició de nous moviments polítics que agafarien les regnes de la vinculació entre lluita nacional i social i que, en gran mesura, s'erigirien com avantguarda dels i les treballadores d'aquesta nació, reduint-se el paper i grandària del partit comunista fins a nivells residuals. Tanmateix va passar a Galícia, on les forces revolucionàries han gaudit històricament d'una escassa presència, fins i tot a nivell parlamentari, existint en el marc de l'esquerra tan sols partits de certa influència i força en l'àmbit del nacionalisme petit burgès d'arrel netament reformista. En contraposició, a Catalunya, la incorporació de la lluita per les llibertats nacionals al combat de la classe obrera, elevà la força, el prestigi i la influència del PSUC de manera immensa, convertint-se verdaderament en un partit nacional en totes les seves dimensions, baluard principal del poble de Catalunya en la seva lluita per la llibertat. Aquest paper central —tot i la derrota en la guerra— va perdurar en el temps, convertint-se en un dels partits comunistes més vigorosos de tot Europa, a pesar de la clandestinitat i la repressió ferotge del feixisme, exercint d'avantguarda real dels treballadors i les classes populars i, fins i tot, creant una hegemonia importantíssima en alguns camps com els de l'art i la cultura, en altres temps tan allunyats de la influència del marxisme. En resum, i per poder captar els efectes pràctics de l'aplicació d'una o altra política nacional per part de les organitzacions comunistes d'Espanya i poder-ne fer

un balanç històric, només cal fer un repàs a l'actual correlació de forces del comunisme als diferents indrets de la geografia estatal. Tot i les successives derrotes històriques del PCE i la seva descomposició durant molts anys, podem veure com aquest segueix mantenint o ha recuperat recentment part de la seva força política a indrets com, per exemple, Salamanca, Saragossa, Astúries o Andalusia, és a dir, ubicacions on la qüestió nacional no és un problema de primer ordre degut a la seva localització dins la nació dominant de l'Estat espanyol. Pel contrari, al País Basc, les organitzacions marxistes històriques i de tarannà republicà, ja fa molts anys que van perdre l'hegemonia i la direcció del moviment obrer davant d'una esquerra independentista d'arrel clarament nacionalista. Situació idèntica és la que existeix a Galícia, on l'organització del PCE recentment ha recobrat cert protagonisme —a través d'una aliança amb d'altres forces d'esquerres— després de dècades de presència testimonial. Pel contrari, a Catalunya, l'arribada de la transició es va presentar amb un PSUC de grandíssima importància, que fins i tot amb la descomposició provocada per l'eurocomunisme propugnat per la direcció encapçalada per Santiago Carrillo i l'escissió del PCC, va mantenir durant llargs anys la vitalitat d'un moviment comunista que lluitava ja feia temps per la seva absència a les demés nacions oprimides de l'Estat espanyol. En aquest sentit, no és fins quasi el tombant de segle —després d'un gran desgast i desintegració de les organitzacions comunistes— que les forces d'esquerres d'origen genuïnament nacionalista, com per exemple l'esquerra independentista, començaran a cobrar un cert protagonisme dins del moviment obrer i el món de les forces anticapitalistes. Per tant, ara més que mai es fa necessària la recuperació de la nostra memòria històrica; dels nostres encerts i errors com a comunistes; d'una valoració crítica de la nostra extensa lluita, que des dels temps de Comorera, ha requerit d'un esforç afegit per tal d'afinar la punteria i saber incorporar la lluita pels drets nacionals, en forma d'un projecte propi per a Catalunya de manera estratègica, però a la vegada tenint en compte la correlació de forces de cada moment, per no deixar en mans d'altres classes socials que no es representen més que a sí mateixes, la direcció d'una qüestió, la nacional, que per més que volguéssim obviar, no desapareixeria de la nostra realitat, i en qualsevol cas, seguiria manipulada pels de sempre. Són aquestes valuoses lliçons que ens ajuden en el moment present, on es fa palesa la necessitat d'articular un discurs propi i no fugir d'estudi davant la irrupció evident d'un moviment nacional que sacseja la realitat política catalana i té a la vegada importants repercussions a l'esfera estatal. (1) *Comorera, Joan: El problema de les nacionalitats a Espanya*

Carta de la Joventut als i les camarades del Partit

La militància dels CJC-Joventut Comunista, organització juvenil comunista del PCC, des de la corresponsabilitat en la línia política general i els mateixos principis ideològics, el marxisme-leninisme, volem fer arribar al nostre Partit una sèrie de reflexions entorn al procés d'unitat comunista a Catalunya.

En primer lloc, saludem de manera entusiasta l'aposta del Partit per dur a terme de manera real i efectiva la tasca essencial a Catalunya de la unitat dels i les comunistes en una mateixa organització i sota una mateixa estratègia política. Des dels CJC estem treballant amb totes les forces per cercar la unitat dins el jovent català. Tots i totes estem esperançats en que el procés desemboqui en la construcció d'un gran Partit i d'una gran Joventut Comunista a Catalunya.

Entenem que aquest procés de confluència i suma és plural i que dins del moviment comunista existeixen diverses sensibilitats i tradicions històriques. La nostra pròpia organització representa una d'elles, la del partit nacional i de classe, internacionalista i marxista-leninista.

Un partit inserit a la societat catalana, a la classe treballadora i als moviments socials. Un partit que té com a senya d'identitat de la seva proposta la conjunció de l'anàlisi marxista i de la praxis revolucionària leninista, la defensa del catalanisme popular i del dret d'autodeterminació, valors a cuidar i potenciar. Un partit que sigui fidel a les millors tradicions del PSU de C. D'aquell Partit fill del frontpopulisme català, genuí, que responia a les aspiracions de la classe obrera i camperola catalana, i que va ser capaç de sumar en una síntesi superadora a comunistes, socialistes, catalanistes i independentistes d'esquerra, en un projecte comú i que com a tal, va ser reconegut en peu d'igualtat amb la resta de Partits Comunistes del món per la Internacional Comunista. Per tant, una realitat indestruïble de la millor herència del PSUC era la seva sobirania com a partit, que a més ha estat enriquida pels més de 30 anys d'història del PCC, diferent a la del PCE. Considerem important defensar un futur partit marxista-leninista, unit fraternalment amb els i les camarades del PCE però amb uns principis ideològics i organitzatius diferents i en peu d'igualtat -on absolutament totes les decisions respecte a Catalunya només poden ser debatudes i adoptades pel futur partit-, propis de la seva realitat nacional diferenciada i de la seva trajectòria de lluita.

Paral·lelament, l'aplicació correcta i real dels principis comunistes ens ha permès enfocar el treball cap als moviments socials d'una manera oberta, forjant aliances socials i cercant la suma per avançar en la lluita popular. Els problemes -especialment de l'etapa anterior al nostre darrer congrés- que hem patit han estat conseqüència de substituir els nostres principis polítics per plantejaments més institucionalistes o directament reformistes en la seva finalitat i acrítics i antidialèctics en el seu contingut. Necessitem realitzar una profunda crítica de la política institucional reformista, que en moltes ocasions s'ha convertit en un fi en si mateixa. Hem d'aprofitar tots els espais institucionals per reforçar el poder popular i millorar la vida de les majories

socials a la vegada que denunciem les seves limitacions i expliquem de manera pedagògica que les institucions tal com estan dins d'aquest règim poden oferir una sortida digna a la vida de la classe treballadora i les capes populars.

Així mateix, els comunistes necessitem dotar de dinamisme i activitat les cèl·lules que es troben al territori per impulsar l'activitat del moviment polític i social que participa a la lluita institucional. No té sentit desarticlar les cèl·lules -ja sigui per activa o per passiva- i centrar-se únicament en l'espai institucional. Aquest fet va directament en contra dels principis estratègics del Front d'Esquerra i contra l'ABC de qualsevol projecte comunista, radicalment democràtic i

transformador. El Front d'Esquerra, sempre ha defensat la preponderància de la lluita econòmica, social i ideològica per damunt de l'electoral. Aquesta darrera és important però ha de conseqüència del treball dels i les comunistes a les altres esferes i ha d'estar subordinat a les mateixes, mai a l'inrevés. Dins d'aquest tema, també hem de fer una crítica i plantejar alternatives sobre quines són les persones indicades que el Partit ha de promocionar com a mandataris públics. A més de propostes concretes en matèria legislativa, els i les comunistes hem d'utilitzar les institucions i els mitjans públics com a espais de propaganda, de denúncia del sistema i del règim i per arribar a la classe treballadora i les capes populars. Malgrat el "cordó sanitari" mediàtic contra la nostra coalició, hi ha esclatxes suficients -i exemples concrets- perquè els quadres que promocionem adquireixin ressò popular i les seves propostes arribin a amplis sectors populars. Si prevalen altres aspectes com l'equilibri intern entre sensibilitats o la cega cerca de consensos, ens estem equivocant.

Per altra banda, com van expressar en multitud d'ocasions els camarades Pere Ardiaca i Roman: "La definició de marxista-leninista, no és solament una adscripció a les idees de Marx i Lenin, considerades com un tot, sinó també un model d'organització, de funcionament, de mètodes de treball que el fan un partit profundament democràtic. Un intent voluntari, que no voluntarista, d'instal·lar, quan encara s'està dins societats

burgeses, formes de democràcia socialista, diferents, per tant, a les imperants a la nostra societat”.

Considerem que aquest plantejament és més vàlid que mai. Per tant, defensem que el nou Partit Comunista que tots i totes volem construir, ha de mantenir la millor tradició del PSUC. Una part essencial d'aquesta millor tradició va ser la defensa de l'eina teòrica i pràctica del marxisme-leninisme, emprada sense dogmatismes i sobre la lluita diària del poble de Catalunya per la democràcia i el socialisme. Avui, davant la potència de la ideologia dominant, la classe treballadora i les capes populars necessiten una eina d'anàlisi, de guia per a l'acció i d'organització com el marxisme-leninisme, facilitant a més l'adopció d'altres plantejaments que lluiten contra qualsevol tipus d'explotació.

Sense una metodologia d'anàlisi correcta, no és pot elaborar una alternativa real i incidir en la realitat. El marxisme-leninisme és una guia d'anàlisi i d'acció revolucionària, és un corpus teòric necessàriament pràctic, el qual considerem que no hem d'abandonar ideològicament ni en l'aplicació revolucionària d'aquest i que hem de continuar desenvolupant-lo en les successives lluites de la classe treballadora i dels moviments d'alliberament nacional.

A l'Estat espanyol, l'eurocomunisme va intentar diferenciar el marxisme i el leninisme de manera abstracta i antidemocràtica. Aquest atac, dirigit per Santiago Carrillo -a les esquenes de la militància comunista- i publicat als EEUU tenia com a principal objectiu, presentar el comunisme ibèric davant dels poders fàctics com una opció moderada, a la vegada que pretenia ocupar l'espai de la social democràcia al PSOE i construir un partit per participar en la gestió del poder estatal enlloc d'organitzar el poble perquè sigui capaç d'organitzar la Revolució.

Com el PCC apunta en els seus documents: "La nostra història esta plena de moments exemplars de lluita per les llibertats socials i nacionals i pel socialisme, som hereus d'un procés d'unitat a Catalunya, de la construcció del PSUC l'any 1936. Es necessari com en d'altres temps, un gran partit comunista de tots/es per les noves tasques de la revolució democràtica i pel socialisme.

Al mateix temps no som posseïdors en exclusiva d'aquest llegat, i volem desenvolupar-lo de forma creativa pensant també i especialment en les noves generacions de lluitadors i lluitadores que aspiren a superar el capitalisme i desenvolupar una societat justa i lliure, assumint críticament els errors comesos en el passat, entre els quals estan les nostres divisions que avui creiem estan superades”.

Cal aprofitar el procés de construcció del nou Partit Comunista per actualitzar el marxisme leninisme, per construir un partit que basi la seva activitat en l'anàlisi científic i l'acció revolucionària. Així doncs, cal actualitzar l'anàlisi del caràcter de classe de l'Estat, la seva composició en l'actualitat, els sectors hegemònics i l'alternativa, l'Estat obrer. Aquesta no serà possible sense determinar quina ha de ser l'acció dels i les comunistes a les institucions, com desenvolupem la lluita política. Com trencar amb el parlamentarisme burgès i construir una nova institucionalitat, basada en uns fonaments revolucionaris i democràtics, ha de ser un eix central del debat del procés d'unitat dels i les comunistes de Catalunya, per fugir amb les dinàmiques institucionalitzadores i electoralistes que hem patit els darrers anys. El procés d'unitat comunista necessita ser participatiu a tothom proper i ha de ser impulsat i sostingut per les bases. Si el procés va per altres camins, obtindrem un fracàs que possiblement condemni el comunisme català a l'ostracisme o el sectarisme.

Hem d'ajudar a reconstruir i vertebrar la classe treballadora i paral·lelament a la potenciació dels moviments socials. L'experiència en aquest sentit ha estat molt enriquidora en els darrers anys. El 15M, el 15O, 27F, 12M15M, 25S, el sindicalisme combatiu, les acampades o la PAH...

Això vol dir, com no, defugir del pactisme i la conciliació de classes, tret característic de l'eurocomunisme i que, precisament, va provocar la ruptura del PSUC i del PCE. El procés d'unitat comunista ha de suposar un gran debat sobre quina és l'estratègia revolucionària més encertada per la ruptura democràtica i la construcció de la República dels treballadors i les treballadores, i en funció d'aquesta com construïm l'instrument per realitzar-la: el Partit Comunista.

La militància comunista es va aixecar contra aquesta pràctica i desgraciadament es va arribar a la ruptura, en el període (1981-1982) que va desembocar en la creació del PCC i posteriorment dels CJC. Avui, estem vivint un moment històric, on els i les comunistes de Catalunya tenim la responsabilitat i oportunitat de bastir una organització forta, revolucionària, nacional, internacionalista, de classe i democràtica. Fem-ho possible!

Visca el PCC!

Visca la Joventut Comunista! Visca Catalunya!

CJC-Joventut Comunista de Catalunya 3 de gener de 2014

Eleccions europees: ara és el moment

**Un article de Joan Josep Nuet
Secretari general del PCC**

Les Eleccions Europees del proper 25 de maig no són unes eleccions qualsevol. No em refereixo només a la importància dels impactes de les polítiques antisocials i d'austeritat que despleguen les institucions europees, no em refereixo només al dèficit democràtic i a la opacitat que ostenten aquestes mateixes institucions i no em refereixo només a l'augment del racisme, la xenofòbia i del feixisme que s'apunta en alguns llocs com a alternativa a la desesperació de la gent i a la falta de projecte ciutadà avui venut al poder financer.

Em refereixo també al fet que són les primeres d'un cicle electoral que connectarà amb les eleccions municipals i autonòmiques, potser catalanes i finalment amb les eleccions generals al novembre de 2015. En aquest cicle farem un veritable balanç de les polítiques de la crisi i de les seves conseqüències i serà determinant quines majories polítiques es creen per saber si la mobilització dels últims sis anys es converteix en política alternativa o les dretes han guanyat per molt temps la partida i el sofriment suma i segueix.

Per això sóc un convençut que a grans mals, grans remeis i no ens podem conformar amb una gestió del calendari polític-electoral conservador, és a dir, contents que l'esquerra alternativa creixi si, però guanyar? Ui això és molt difícil.

La gent necessita guanyar per canviar les polítiques i als polítics corruptes i retalladors, i per això cal crear espais de participació i de Nova Política amb ambició d'un país nou que trenqui democràticament amb la condemna al patiment a què ens aboquen el bipartidisme, les retallades i la política tradicional.

Hi ha forces polítiques disposades a això, jo milito en una d'elles, per això és imprescindible la trobada amb els moviments i actors no militants en partits, que han protagonitzat també la mobilització.

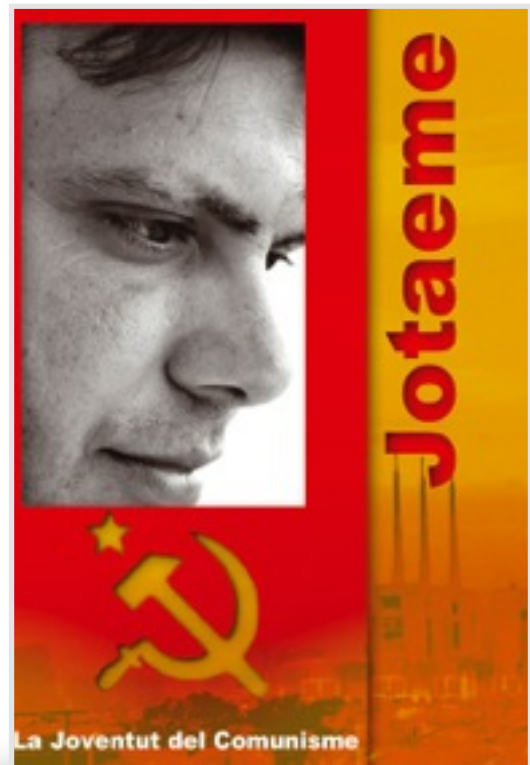
No podem esperar, cal fer-ho ara ja en les Eleccions Europees i colpejar fort i clar des del primer moment. Els dubtes i els càlculs excessivament interioritzats reforcen al bipartidisme i la consigna que "no hi ha alternativa" que segueix amb una invitació a que nosaltres també participem en el repartiment del pastís.

Hi ha diverses iniciatives polítiques en el marc de l'esquerra transformadora que apunten en aquesta direcció, principis de ruptura amb la troica, nous perfils socials que assumeixen més compromís polític i mètodes participatius per a l'elecció de candidats i programes. L'acord entre nosaltres, la generositat i la suma és l'única alternativa al desastre. Podem tornar a la gent l'esperança.

En record del camarada Josep Miquel Céspedes

L'any 2004 vam perdre prematurament, amb només 41 anys, el camarada Josep Miquel Céspedes, en "Jotaeme".

Aquest gener es compleix el 10è aniversari de la mort del camarada i amic Josep Miquel Céspedes, destacat militant comunista de Sant Adrià de Besòs. Céspedes va ser el primer secretari general dels Col·lectius de Joves Comunistes, la Joventut del PCC. Escollit regidor d'Educació i Solidaritat per EUiA l'any 2003 en aquesta ciutat obrera, Jotaeme va impulsar la creació de l'escola bressol pública que va ser inaugurada l'any 2007 i que porta el seu nom.

La Fundació Pere Ardiaca va dedicar l'any 2006 la publicació d'un llibre en homenatge a Josep Miquel Céspedes amb el títol "Jotaeme: la joventut del comunisme". La publicació està disponible per a la seva lliure descàrrega al portal <http://publicacions.comunistes.cat> i en la seva versió física a través de la llibreria de la Fundació.

El Partit dels i les Comunistes de Catalunya celebrarà un homenatge al camarada Josep Miquel Céspedes en el marc de l'acte d'entrega de carnets del proper dia 15 de març. Esteu convidats a participar-hi.

ARA ÉS DEMÀ

CONNECTEM LES LLUITES

Crida de d'ICV, d'EUiA a la participació l'Assemblea Oberta que es farà a la Fàbrica FABRA I COATS, carrer Sant Adrià, 20 de BARCELONA

ET PROPOSEM CONSTRUIR UN ESPAI OBERT DE PARTICIPACIÓ I ACCIÓ, PER INTERCANVIAR EXPERIÈNCIES I PROPOSAR NOVES ACCIONS.

CONSTRUÏM L'ALTERNATIVA.

En els darrers mesos tant ICV com EUiA, ens hem marcat una fita prioritària: obrir un nou temps per combatre i contrarestar el veritable procés de-constituent que patim. Un moment de creixement de les desigualtats però també de desposseïment de drets i retrocés en les llibertats.

I és per això que creiem indispensable propiciar un canvi profund del sistema econòmic que, en clau ecològica i amb un model de democràcia econòmica, superi les limitacions d'un règim segregat per poders que ningú no ha escollit i en canvi condicionen les nostres vides presents i futures.

Aquest aprofundiment democràtic és indissociable de l'exercici del dret a decidir, que ara té un acord transversal i majoritari per iniciar el seu procés. Nosaltres no entenem el dret a decidir el nostre futur polític com a poble si no és de forma indestruïble amb el dret a decidir la Catalunya que volem, sigui decidint amb quina fiscalitat volem distribuir la riquesa o amb quin model energètic abastir-nos, si la volem sotmesa al mercat en totes les decisions o garantint la justícia social a través de la defensa d'allò que és comú i patrimoni de tots i totes i d'uns serveis públics de qualitat.

Pensem que tu ets de les persones que coincideixes amb tantes d'altres, en aquest diagnòstic, i també ens trobem, coincidim en els espais de resistència i lluita contra aquesta ofensiva, no és ara

hora també de coincidir en construir alguna cosa plegades? En sumar, per guanyar, per canviar-ho tot, junts i juntes.

Ens preguntem: Si no és ara, quan?

1 de FEBRER de 2014
FÀBRICA FABRA I COATS
Carrer de Sant Adrià, 20,
BARCELONA

Volem trobar-nos el dissabte 1 de febrer en l'Assemblea Oberta. La gent d'ICV, d'EUiA i molta altra gent. Gent que milita, que és activista. Gent d'esquerres catalanista i gent ecologista. Gent que defensa la democràcia. Sobretot gent que no es resigna. Gent que coincidim amb la necessitat d'impulsar una alternativa al model polític, social i econòmic existent i una alternativa a les polítiques i als governs de la dreta.

I ho volem fer com un punt de partida, un moment de debat, d'intercanvi d'idees i experiències i també de proposta; com un espai on proposar accions polítiques, socials i institucionals per fer-les conjuntament.

Creiem que és possible fer-ho i que, a més, és necessari. Avui hi ha risc de fragmentació a l'hora de construir una alternativa, però són encara més grans les ganes de tanta gent que ho vol fer possible, que vol unitat. Creiem que la teva participació és imprescindible per fer possible un 1 de febrer d'intercanvi, de proposta, però sobretot per donar un primer pas en la construcció de l'alternativa.

Esperem que ens puguis acompanyar, participant-hi activament, només des de la suma ho aconseguirem.

Més informació a : <http://www.araesdema.cat/>

